

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Хмельницький

«1» травня 2024 року

Слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області підполковник юстиції Бойко Сергій Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 2202424000000050 від 21.03.2024 за фактом вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Кортовському Іллі Володимировичу.
02.08.1986 року народження, уродженцю
смт Понінка Полонського району
Хмельницької області, громадянину
України, зареєстрованому за адресою:
Хмельницька область, смт Понінка,
вул. Півнока, б. 1, кв. 29, не судимому.

про те, що він підозрюється у:

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 1 ст. 111 КК України**;

- **державній зраді**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 2 ст. 111 КК України**.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Кортовський І.В.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Забезпечення державної безпеки України покладається на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі громадянин України Кортюк І.В.) зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з вимогами ст. 2 Закону України від 25.03.1992 № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу», ст.ст. 11, 16, 129, 130, 199 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України, затвердженого Законом України від 24.03.1999 № 548-ХІV «Про Статут внутрішньої служби Збройних Сил України», кожен військовослужбовець (в тому числі громадянин України Кортюк І.В.) зобов'язаний свято і непорушно додержуватися Конституції України та законів України, Військової присяги, віддано служити Українському народові, сумлінно і чесно виконувати військовий обов'язок, беззастережно виконувати накази командирів (начальників), та виконувати службові обов'язки, що визначають обсяг виконання завдань, доручених йому за посадою. Ці обов'язки визначаються статутами Збройних Сил України, а також відповідними посібниками, порадами, положеннями, інструкціями.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключеного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени Організації Об'єднаних Націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України від 19.06.2003 № 964-IV «Про основи національної безпеки України» національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, воєнній, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не впливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у воєнній); у відсутності науково-технологічного відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороноздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Громадянин України, уродженець смт Понінка Полонського району Хмельницької області Кортюк Володимирович у 2013 році, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, виїхав для постійного проживання в АР Крим.

В той же час, упродовж 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ, на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

З грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіа ресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Свромайдані», якими вказувалось на хибність Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і

місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 року № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність. З огляду на це Верховна Рада України 15.03.2014 року ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив будь-яку легітимність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшість голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21.03.2014 прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20.03.2014 та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21.03.2014, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ) «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилегло до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондус положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської

Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання

та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

17.03.2014 в Україні настав особливий період.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Кортювський І.В. у період з 2014 по 2016 рік, точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, маючи на меті перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, виїхав з АР Крим на територію Російської Федерації, де у 2016 році, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України, набув громадянства Російської Федерації та отримав паспорт громадянина Російської Федерації серії 6705 № 585637, а також податковий номер 862000889810 та страховий номер індивідуального особового рахунку (т.зв. «СНИЛС») 137-033-598 49 за законодавством Російської Федерації.

Надалі, але не пізніше 28.10.2016, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Кортювський І.В., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія АР Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, прийняв пропозицію невідновлених слідством представників військового формування Російської Федерації та вступив на військову службу за контрактом до 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Звездний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації, де і проходив військову службу у збройних формуваннях держави – агресора до 2022 року на посадах рядового, сержантського та старшинського складу, послідовно отримуючи при цьому військові звання «рядовий», «сержант» та «старшина».

Так, відповідно до ст. 1 «Федерального закону від 03.07.2016 № 226-ФЗ «Про війська національної гвардії Російської Федерації» (далі – Закон № 226-ФЗ), війська

національної гвардії Російської Федерації (далі - війська національної гвардії) є державною військовою організацією, призначеною для забезпечення державної та громадської безпеки, захисту прав та свобод людини та громадянина.

Згідно зі ст. 5 Закону № 226-ФЗ, до складу військ національної гвардії входять:

- 1) органи управління;
- 2) об'єднання, з'єднання та військові частини;
- 3) підрозділи (органи), у тому числі у яких проходять службу співробітники;
- 4) освітні організації вищої освіти та інші організації.

Як зазначено у ст. 6 Закону № 226-ФЗ, керівництво військами національної гвардії здійснює президент Російської Федерації.

Відповідно до ст. 18 Закону № 226-ФЗ, військовослужбовець (співробітник) військ національної гвардії має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), а командири (начальники) мають право віддавати накази про їх застосування у випадках та порядку, які передбачені федеральними конституційними законами, цим Федеральним законом та іншими федеральними законами.

Згідно зі ст. 24 Закону № 226-ФЗ, у військах національної гвардії передбачаються військова служба, служба у військах національної гвардії Російської Федерації, державна цивільна служба.

Як вказано у ст. 24-2 Закону № 226-ФЗ, співробітник, який вперше вступив на службу до військ національної гвардії, приводиться до Присяги співробітника військ національної гвардії. Приведення до Присяги здійснюється в урочистій обстановці перед Державним прапором Російської Федерації.

Таким чином, громадянин України Кортівський І.В., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, набув статус військовослужбовця військової частини державної військової організації держави-агресора Російської Федерації, який має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), та прийняв присягу співробітника військ національної гвардії перед Державним прапором Російської Федерації.

Як військовослужбовець військ національної гвардії Російської Федерації, Кортівський І.В. у період з 2016 по 2022 рік користувався правами та виконував обов'язки, визначені указом президента Російської Федерації від 10.11.2007 № 1495 «Про затвердження загальновійськових статутів Збройних Сил Російської Федерації (разом із «Статутом внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації», «Дисциплінарним статутом Збройних Сил Російської Федерації», «Статутом гарнізонної та вартової служб Збройних Сил Російської Федерації»), зокрема і обов'язки чергового по роті 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Звездний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації.

Так, сержант військ національної гвардії Російської Федерації, громадянин України Кортівський І.В. на період несення чергування по роті відповідав за виконання розпорядку дня (регламенту службового часу) та дотримання інших правил підтримки внутрішнього порядку у роті; за збереження зброї, ящиків з боєприпасами, майна роти, особистих речей солдатів та сержантів та за правильне несення служби днювальними. Черговий по роті Кортівський І.В. підпорядковувався черговому по полку та його помічнику, а в порядку внутрішньої служби у роті - командиру роти та старшині роти.

Під час несення служби черговий по роті сержант військ національної гвардії Російської Федерації, громадянин України Кортювський І.В. був зобов'язаний:

- здійснювати при оголошенні тривоги підйом особового складу і сповістити військовослужбовців, які проходять військову службу за контрактом; до прибуття в роту офіцерів роти або старшини роти виконувати вказівки чергового по полку;

- стежити за виконанням розпорядку дня (регламенту службового часу) в роті, у встановлений час проводити загальний підйом особового складу;

- знати бойовий розрахунок роти на випадок тривоги, пожежі та виникнення інших надзвичайних ситуацій, а також раптового нападу на розташування полку (підрозділу), місцезнаходження роти та порядок її виклику, наявність у роті людей, кількість військовослужбовців, які перебувають у наряді, хворих, які перебувають на гауптвахті, перебувають у звільненні, відправлені у складі команд, відражені, а також наявність і точну витрату зброї;

- видавати по тривозі механікам-водіям (водіям) ключі від замків запалювання і люків машин разом із дорожніми листами;

- видавати закріплену за військовослужбовцями зброю, окрім пістолетів, тільки за наказом командира або старшини роти, роблячи запис про це в книзі видачі зброї та боєприпасів; під час приймання зброї перевіряти номери та її комплектність; постійно мати при собі і нікому не передавати ключі від кімнати для зберігання зброї;

- вживати невідкладних заходів до наведення порядку в разі будь-яких подій у роті та порушення статутних правил взаємовідносин між військовослужбовцями роти; негайно доповідати про це черговому по полку і командирі роти або особі, яка його заміщає, а за відсутності командира роти або особи, яка його заміщає, - старшині роти;

- стежити за наявністю та справним станом засобів пожежогасіння роти й охоронної сигналізації кімнат для зберігання зброї, виконанням вимог пожежної безпеки в роті (паління дозволяти тільки у відведених для цього місцях, просушування обмундирування - тільки в сушарках, спостерігати за виконанням правил топки печей і користування лампами);

- за командою чергового по полку зачиняти двері казарми на заборони, а допуск осіб, що прибули, здійснювати за дзвінком викличної сигналізації після попереднього ознайомлення;

- викликати пожежну команду в разі виникнення пожежі, вживати заходів до її гасіння і негайно доповідати черговому по полку та командирі роти, а також вживати заходів до виведення людей і вивозу зброї та майна з приміщень, яким загрожує небезпека;

- своєчасно змінювати днівальних; за наказом старшини роти відправляти підрозділи, призначені на роботи, і різні команди, а також відправляти всіх хворих і тих, хто підлягає огляду лікарем, у медичний пункт;

- шикувати в призначений час тих, хто звільняється з розташування полку, доповідати про це старшині роти і за його наказом представляти їх черговому по полку;

- передавати виконання своїх обов'язків одному з днівальних вільної зміни, відлучаючись із приміщення роти у справах служби, а також на час свого відпочинку;

- отримувати від старшини роти після вечірньої повірки відомості про відсутніх, а за наявності тих, хто самовільно відлучився, - список цих військовослужбовців із зазначенням їхнього військового звання, прізвища, імені та по батькові, передбачуваного місцеперебування і доповідати черговому по полку, та ряд інших обов'язків.

Таким чином, громадянин України Кортювський І.В., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню

окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим громадянам України невиконання вимог Конституції України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України виконував та продовжує виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням Російської Федерації в окупації АР Крим та створенні передумов для подальшої повномасштабної збройної агресії Російської Федерації проти України, чим завдав шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, громадянин України Кортоський І.В., у період з 2022 по 2023 рік, будучи військовослужбовцем військової частини державної військової організації держави-агресора Російської Федерації, який має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), та прийняв присягу співробітника військ національної гвардії перед Державним прапором Російської Федерації, діючи в умовах воєнного стану, введеного 24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, продовжив вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період збройного конфлікту та на надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, зокрема:

- брав участь у бойових діях проти Сил Оборони України в південних регіонах України в складі 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Звездний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації, що призвело до тимчасової окупації м. Токмак та Токмацького району Запорізької області;

- брав участь в так званій «охороні громадського порядку, забезпеченні громадської безпеки», тобто забезпечував діяльність окупаційної влади та адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території України;

- охороняв важливі державні об'єкти, спеціальні вантажі, споруди на комунікаціях Російської Федерації на тимчасово окупованій території України;

- брав участь у забезпеченні так званих режимів «надзвичайного стану» та правового режиму так званої «спеціальної військової операції», чим надавав іноземній державі Російській Федерації допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом участі в повномасштабній збройній агресії проти України на боці держави-агресора.

Зміст підозри Кортоського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Кортоський Ілля Володимирович підозрюється у тому, що він, будучи громадянином України, діючи в умовах збройного конфлікту і окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, у період з 2014 по 2016 рік, в порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», маючи на меті перехід на бік ворога в період збройного конфлікту, виїхав з АР Крим на територію Російської Федерації, де у 2016 році, у підтвердження правильності свого вибору, будучи громадянином України, набув громадянства

Російської Федерації та отримав паспорт громадянина Російської Федерації серії 6705 № 585637, а також податковий номер 862000889810 та страховий номер індивідуального особового рахунку (т.зв. «СНИЛС») 137-033-598 49 за законодавством Російської Федерації.

Надалі, але не пізніше 28.10.2016, більш точного часу органом досудового розслідування не встановлено, Кортювський І.В., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія АР Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, прийняв пропозицію невідомим слідством представників військового формування Російської Федерації та вступив на військову службу за контрактом до 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Звездний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації, де і проходив військову службу у збройних формуваннях держави – агресора до 2022 року на посадах рядового, сержантського та старшинського складу, послідовно отримуючи при цьому військові звання «рядовий», «сержант» та «старшина».

Так, відповідно до ст. 1 «Федерального закону від 03.07.2016 № 226-ФЗ «Про війська національної гвардії Російської Федерації» (далі – Закон № 226-ФЗ), війська національної гвардії Російської Федерації (далі - війська національної гвардії) є державною військовою організацією, призначеною для забезпечення державної та громадської безпеки, захисту прав та свобод людини та громадянина.

Згідно зі ст. 5 Закону № 226-ФЗ, до складу військ національної гвардії входять:

- 1) органи управління;
- 2) об'єднання, з'єднання та військові частини;
- 3) підрозділи (органи), у тому числі у яких проходять службу співробітники;
- 4) освітні організації вищої освіти та інші організації.

Як зазначено у ст. 6 Закону № 226-ФЗ, керівництво військами національної гвардії здійснює президент Російської Федерації.

Відповідно до ст. 18 Закону № 226-ФЗ, військовослужбовець (співробітник) військ національної гвардії має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), а командири (начальники) мають право віддавати накази про їх застосування у випадках та порядку, які передбачені федеральними конституційними законами, цим Федеральним законом та іншими федеральними законами.

Згідно зі ст. 24 Закону № 226-ФЗ, у військах національної гвардії передбачаються військова служба, служба у військах національної гвардії Російської Федерації, державна цивільна служба.

Як вказано у ст. 24-2 Закону № 226-ФЗ, співробітник, який вперше вступив на службу до військ національної гвардії, приводиться до Присяги співробітника військ національної гвардії. Приведення до Присяги здійснюється в урочистій обстановці перед Державним прапором Російської Федерації.

Таким чином, громадянин України Кортювський І.В., перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, набув статусу військовослужбовця військової частини державної військової організації держави-агресора Російської Федерації, який має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), та прийняв присягу співробітника військ національної гвардії перед Державним прапором Російської Федерації.

Як військовослужбовець військ національної гвардії Російської Федерації, Кортівський І.В. у період з 2016 по 2022 рік користувався правами та виконував обов'язки, визначені указом президента Російської Федерації від 10.11.2007 № 1495 «Про затвердження загальновійськових статутів Збройних Сил Російської Федерації (разом із «Статутом внутрішньої служби Збройних Сил Російської Федерації», «Дисциплінарним статутом Збройних Сил Російської Федерації», «Статутом гарнізонної та вартової служб Збройних Сил Російської Федерації»), зокрема і обов'язки чергового по роті 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Зв'язний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації.

Так, сержант військ національної гвардії Російської Федерації, громадянин України Кортівський І.В. на період несення чергування по роті відповідав за виконання розпорядку дня (регламенту службового часу) та дотримання інших правил підтримки внутрішнього порядку у роті; за збереження зброї, ящиків з босприпасами, майна роти, особистих речей солдатів та сержантів та за правильне несення служби днювальними. Черговий по роті Кортівський І.В. підпорядковувався черговому по полку та його помічнику, а в порядку внутрішньої служби у роті - командир роти та старшині роти.

Під час несення служби черговий по роті сержант військ національної гвардії Російської Федерації, громадянин України Кортівський І.В. був зобов'язаний:

- здійснювати при оголошенні тривоги підйом особового складу і сповіщати військовослужбовців, які проходять військову службу за контрактом; до прибуття в роту офіцерів роти або старшини роти виконувати вказівки чергового по полку;

- стежити за виконанням розпорядку дня (регламенту службового часу) в роті, у встановлений час проводити загальний підйом особового складу;

- знати бойовий розрахунок роти на випадок тривоги, пожежі та виникнення інших надзвичайних ситуацій, а також раптового нападу на розташування полку (підрозділу), місцезнаходження роти та порядок її виклику, наявність у роті людей, кількість військовослужбовців, які перебувають у наряді, хворих, які перебувають на гауптвахті, перебувають у звільненні, відправлені у складі команд, відражені, а також наявність і точну витрату зброї;

- видавати по тривозі механікам-водіям (водіям) ключі від замків запалювання і люків машин разом із дорожніми листами;

- видавати закріплену за військовослужбовцями зброю, окрім пістолетів, тільки за наказом командира або старшини роти, роблячи запис про це в книзі видачі зброї та босприпасів; під час приймання зброї перевіряти номери та її комплектність; постійно мати при собі і нікому не передавати ключі від кімнати для зберігання зброї;

- вживати невідкладних заходів до наведення порядку в разі будь-яких подій у роті та порушення статутних правил взаємовідносин між військовослужбовцями роти; негайно доповідати про це черговому по полку і командир роти або особі, яка його заміщає, а за відсутності командира роти або особи, яка його заміщає, - старшині роти;

- стежити за наявністю та справним станом засобів пожежогасіння роти й охоронної сигналізації кімнат для зберігання зброї, виконанням вимог пожежної безпеки в роті (паління дозволяти тільки у відведених для цього місцях, просушування обмундирування - тільки в сушарках, спостерігати за виконанням правил топки печей і користування лампами);

- за командою чергового по полку зачиняти двері казарми на запори, а допуск, що прибули, здійснювати за дзвінком викличної сигналізації після попереднього айомлення;

- викликати пожежну команду в разі виникнення пожежі, вживати заходів до її іння і негайно доповідати черговому по полку та командирю роти, а також вживати одів до виведення людей і виносу зброї та майна з приміщень, яким загрожує безпека;

- свосчасно змінювати днювальних; за наказом старшини роти відправляти ідрозділи, призначені на роботи, і різні команди, а також відправляти всіх хворих і тих, то підлягає огляду лікарем, у медичний пункт;

- шикувати в призначений час тих, хто звільняється з розташування полку, доповідати про це старшині роти і за його наказом представляти їх черговому по полку;

- передавати виконання своїх обов'язків одному з днювальних вільної зміни. відлучаючись із приміщення роти у справах служби, а також на час свого відпочинку;

- отримувати від старшини роти після вечірньої повірки відомості про відсутніх, а за наявності тих, хто самовільно відлучився, - список цих військовослужбовців із зазначенням їхнього військового звання, прізвища, імені та по батькові, передбачуваного місцезнаходження і доповідати черговому по полку, та ряд інших обов'язків.

Враховуючи викладене, громадянин України Кортоський І.В., в 2016 році перейшовши на бік ворога в період збройного конфлікту, сприяв утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, особистим прикладом продемонстрував іншим громадянам України невиконання вимог Конституції України, Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», Закону України «Про оборону України», своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України виконував та продовжує виконувати обов'язки щодо надання допомоги військовим формуванням Російської Федерації в окупації АР Крим та створенні передумов для подальшої повномасштабної збройної агресії Російської Федерації проти України, чим завдав шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України.

Таким чином, Кортоський Ілля Володимирович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч.1 ст. 111 КК України.

Зміст підозри Кортоського І.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України.

Кортоський Ілля Володимирович підозрюється у тому, що він, будучи громадянином України, діючи в порушення вимог ст. ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст. ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 1, 2, 3, 6, 8, 23, 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», у період з 24.02.2022 по вересень 2023 року, будучи військовослужбовцем військової частини державної військової організації держави-агресора Російської Федерації, який має право на застосування фізичної сили, спеціальних засобів, озброєння, військової та спеціальної техніки особисто або у складі підрозділу (групи), та прийняв присягу співробітника військ національної гвардії перед Державним прапором Російської Федерації, діючи в

умовах воєнного стану, введеного 24.02.2022 Указом Президента України №64/2022 у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, продовжив вчиняти дії, що охоплювались його злочинним умислом, направленим на перехід на бік ворога в період воєнного стану та надання іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, зокрема:

- брав участь у бойових діях проти Сил Оборони України в південних регіонах України в складі 121-го полку оперативного призначення (військова частина 3723, Кабардино-Балкарська республіка, Нальчик-20, сел. Звездний) 49 окремої бригади оперативного призначення (військова частина 3748, Республіка Північна Осетія – Аланія, Владикавказ) Північно-Кавказького округу військ національної гвардії Російської Федерації, що призвело до тимчасової окупації м. Токмак та Токмацького району Запорізької області;

- брав участь в так званій «охороні громадського порядку, забезпеченні громадської безпеки», тобто забезпечував діяльність окупаційної влади та адміністрації держави-агресора на тимчасово окупованій території України;

- охороняв важливі державні об'єкти, спеціальні вантажі, споруди на комунікаціях Російської Федерації на тимчасово окупованій території України;

- брав участь у забезпеченні так званих режимів «надзвичайного стану» та правового режиму так званої «спеціальної військової операції», чим надавав іноземній державі Російській Федерації допомогу в проведенні підривної діяльності проти України шляхом участі в повномасштабній збройній агресії проти України на боці держави-агресора.

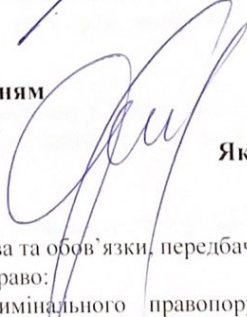
Таким чином, Кортовський Ілля Володимирович підозрюється у тому, що він своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України; наданні іноземній державі допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчиненому в умовах воєнного стану, вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 111 КК України.

Слідчий в особливо важливих справах
слідчого відділу УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Бойко Сергій Анатолійович

ПОГОДЖЕНО

Прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Хмельницької обласної прокуратури
«1» травня 2024 року

Якушко Надія Анатоліївна

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та

кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2024 року

Захисник _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2024 року

Повідомлення про підозру вручив
слідчий в особливо важливих
справах слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Бойко Сергій Анатолійович